

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af vederlag for folkevalgte politikere.

Fremsat den 22. oktober 1975 af *Poulsgaard* (FP).

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte de fornødne forslag til ændringer i folketingsvalgloven, loven om vederlag og pension m. v. for ministre og den kommunale styrelseslov, så der sker en 10 pct.s nedsættelse af vederlagene til folketings-

medlemmer, ministre, kommunalbestyrelsesmedlemmer, borgmestere, kommunalbestyrelsernes næstformænd, skolekommissionsformænd og kommunale udvalgsformænd.

Bemærkninger til forslaget.

Socialdemokraterne søger at sælge det postulat, at arbejdsløsheden er drevet ind over landet uafvendigt som vestenvinden.

Dette er falsk indoktrinering. Det danske erhvervsliv har produktionskapacitet og dygtighed til at beskæftige yderligere de 300.000, det bør opsuge i det kommende år. Der er tale om en trettendedel af én promille af jordens befolkning. Selvfølgelig vil det ikke kunne mærkes i udlandet, om Danmark satte i nyttigt arbejde de forventede 120.000 registrerede arbejdsløsheds-kassebeskæftigede, de 70.000 andre arbejdsløse, de knap 60.000 handicappede, som tørster efter normal arbejdsdag, og de 51.600, som det offentlige bør nedskære sin arbejdskraftefterspørgsel med i det kommende år. Al tale om, at vi vil blive mødt med handelskrig, er latterlig. I udlandets milliardbefolknings-oceaner vil det end ikke blive registreret, at der nu er 300.000 flere til at producere og til at efterspørge med fuld arbejdsindkomststyrke.

Nej, problemet ligger ét andet sted. Vi kan ikke sælge vore varer, fordi vore priser er for høje. Vore priser er for høje, fordi vore omkostninger er for høje. Vore omkostninger er for høje, fordi vore skatter er for høje. Vore skatter er for høje, fordi det offentliges udgifter i de sidste 10-15 år er svulmet langt ud over, hvad vi i virkeligheden har råd til.

Det ligger derfor snublende nær, hvordan vi får afskaffet arbejdsløsheden. Massive skattelettelser baseret på drastiske offentlige besparelser.

Sådanne besparelser må nødvendigvis omfatte lønedsættelser inden for det offentlige, navnlig for de højtlønnede og de lønførende. Rent faktisk vil også de offentligt ansatte efter en kort tid opnå en levestandard i kraft af, at indkomstskatteafviklingen vil gøre deres skattebyrde så meget mindre og landets rigdom så meget større, at det langt vil opveje lønedsættelsen.

For at få udviklingen i gang den rigtige vej må der imidlertid overvindes barrierer af mere eller mindre stupid vanetænkning hos FTF og beslægtede organisationer. Et velegnet middel hertil og til i det hele at få befolkningen til at forstå, at det nu ikke bare er snak, men alvor med at kløre landets problemer, vil være, at de folkevalgte selv går i spidsen og først nedsætter deres eget vederlag, før de kræver tilsyneladende ofre af andre.

Et tilsvarende forslag blev fremsat — som F XIII — af fremskridtspartiet den 20. februar 1975. Førstebehandlingen findes i Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 2736-2750, andenbehandlingen i Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 6362, hvor det forkastedes med 120 stemmer mod 24 (4 undlod at stemme).

Når forslaget alligevel genfremsættes allerede nu, skyldes det forslagsstillerens forhåbning om, at de mellemliggende måneder har åbnet øjene på mindst 65 af de folketingsmedlemmer, der ikke er fremskridtsfolk, for, at landets situation virkelig er så alvorlig, som fremskridtspartiet stedse har fremhæ-